

Denizi Yitiren Denizci

Çeviri: SEÇKİN SELVİ

YUKİO MIKISHIMA

12. BASKI

♥ can modern

YUKIO MIŞİMA
DENİZİ YİTİREN
DENİZCİ

Can Modern

Denizi Yitiren Denizci, Yukio Mişima

Çeviri: Seçkin Selvi

Gogo no eiko

© 1963, Yukio Mişima vârisleri

© 2013, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

12. basım: Ekim 2022, İstanbul

Bu kitabın 12. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Hasan Nas

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Özkaracan Matbaacılık ve Ciltçilik San. ve Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 Bağcılar / İstanbul

Sertifika No: 45469

ISBN 978-975-07-3419-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750718243

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YUKIO MIŞİMA
DENİZİ YİTİREN
DENİZCİ

ROMAN

Çeviri

Seçkin Selvi

♥can

Yukio Mişima'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bahar Karları / Bereket Denizi 1, 1992

Kaçak Atlar / Bereket Denizi 2, 1993

Şafak Tapınağı / Bereket Denizi 3, 1994

Meleğın Çürüyüşü / Bereket Denizi 4, 1994

Bir Maskenin İtirafları, 2010

Yaz Ortasında Ölüm, 2011

Dalgaların Sesi, 2014

Altın Köşk Tapınağı, 2017

Aşka Susamış, 2019

YUKİO MIŞİMA, asıl adı Kimitake Hiraoka. 1925 yılında doğdu. İlk hikâyelerini çocukken yazmaya başladı. Babasının ısrarıyla Tokyo Üniversitesi'nde hukuk okudu. Mezun olduktan sonra girdiği memuriyette ancak bir yıl çalışabildi. İstifa etti, tüm zamanını yazmaya ayırdı. Mişima'nın kısa sürede uluslararası bir ün kazanmasını sağlayan *Bir Maskenin İtirafı*, 1948 yılında yayımlandı. Çok sayıda romanın, popüler dizi romanların, öykü kitaplarının, denemelerin ve edebiyat eleştirilerinin yanı sıra *kabuki* tiyatrosu ve geleneksel *no* oyunları için çağdaş metinler kaleme aldı. Çağdaş Japon edebiyatının en önemli yazarı olarak kabul edilen Mişima, 1970 yılında ününün ve prestijinin doruğundayken Henry Miller (*Reflections on the Death of Mishima*) ve Marguerite Yourcenar (*Mişima ya da Boşluk Algısı*) gibi yazarların kitaplarına konu olacak bir intiharla yaşamına son verdi.

SEÇKİN SELVİ, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdi. Öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sürdürdü. *Tiyatro 70* ve *Edebiyat 81* dergilerini çıkardı. *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. *Milliyet Sanat* dergisinde tiyatro eleştirileri yazıyor. MGS Merkezi ve Yeditepe Üniversitesi'nde eleştiri dersi verdi. Asaf Çiyiltepe Ödülü, Aydın Üstüntaş ve Çevirmenler Derneği Onur Ödülü alan Selvi, 1957'den başlayarak tiyatro, felsefe, edebiyat dallarında 150'nin üstünde yapıt çevirdi.

Birinci bölüm

YAZ

1

“İyi uykular yavrum.”

Noboru'nun annesi yatak odasının kapısını kapadı, kilitledi. Yangın çıksa ne yapardı ki? İlk işi oğlunun kapısını açmak olurdu kuşkusuz – kendi kendine böyle söz vermişti. Ya tahta kapı sıcaktan şişerse, ya kapının boyası anahtar deliğini tıkarsa? Ya pencere? Aşağıda çakıllı bir yol vardı, üstelik evin ikinci katı umut kıracak kadar yüksektir.

Noboru başına gelen bu belayı kendi aranmıştı. Şef'in sözüne uyup o gece evden kaçmasa bunlar hiç olmayacaktı. Sonradan onu sıkıştırmışlar, soru yağmuruna tutmuşlar, yine de Noboru, Şef'in adını söylememiş, onu ele vermemişti.

Noboru'lar, Yokohama ili Naka ilçesi Yamate mahallesindeki Yado Tepesi'nde, ölen babasının yaptığı evde oturlardı. Savaşın sonu işgal ordusu eve el koymuş, üst kattaki bütün yatak odalarının içine birer tuvalet yaptırılmıştı. Geceleri kapının üstünden kilitlenmesinde herhangi bir sakınca yoktu. Ama on üç yaşında bir çocuk için, bu dayanılmaz bir aşağılanma anlamını taşıyordu.

Eve bekçilik etsin diye bir sabah yalnız bırakılan Noboru, öfkesini kusacak bir şeyler bulabilmek için odasının altını üstüne getirmeye başladı.

Annesinin yatak odasına bitişik duvarda gömme bir konsol vardı. Noboru bütün çekmeceleri çekti. İçindeki-leri fırlatıp yere atarken boş çekmecelerin birine ışık düştüğünü fark etti.

Hemen kafasını çekmecenin boşluğuna soktu ve ışığın kaynağını buldu: Denizden yansıyan yaz güneşi annesinin boş yatak odasına vuruyordu. Vücudunu kıvrırsa o boşluğa sığardı. Hatta yüzükoyun yere uzansa bir büyük adam bile yarı beline kadar rahatça girerdi. Noboru, bu delikten bakarken annesinin yatak odasını, yeni ve diri, taze bir şeylerin varlığı olarak algıladı.

Babasının New Orleans'tan getirttiği parlak, piriç karyolalar, babasının ölümünden önce olduğu gibi, soldaki duvara dayanmıştı. Karyolalardan birinin üzerine yatak örtüsü serilmişti. Beyaz örtüde kocaman bir "K" harfi işliydi: Soyadları Kuroda idi. Uzun mavi kurdeleli, lacivert bir hasır şapka yatağın üzerinde duruyordu. Komodinin üzerinde de mavi bir vantilatör vardı.

Sağ taraftaki pencereye yakın bir yerde, üç kanatlı oval aynasıyla bir tuvalet masası bulunuyordu. Aynanın kanatları iyice kapanmamıştı. Kanatların arasındaki aralıktan aynanın kenarları buz kırıkları gibi parlıyordu. Aynanın önünde boy boy şişelerden oluşan bir şehir uzanıyordu: Kolonya şişeleri, parfüm şişeleri, mor renkli lavanta esansı şişeleri, kesmeleri güneşte parıldayan Bohemya işi kristal kâse... Kurumuş sedir ağacı yaprakları gibi buruşmuş duran koyu kahverengi dantel eldivenler.

Tuvalet masasının karşısında, pencere duvarına yaslanmış bir kanepenin, iki koltuk, ayaklı abajur ve alçak, zarif bir masa duruyordu. El kasnağı, yeni nakışlanmış örneğiyle kanepenin üzerine bırakılmıştı. Böyle şeylerin modası çoktan geçmişti, ama Noboru'nun annesi elişlerine bayılırdı. Kasnaktaki örnek gümüşü gri üzerine işlenen cicili bicili bir kuşun, belki bir papağanın kanatlarına

benziyordu. Kasnağın yanında, diğer teki olmayan uzun bir kadın çorabı, hiddetle çıkarılıp oraya atılmıştı. Ten rengi çorabın naylonu ile kanepenin suni ipek döşemesinin birleşimi odaya kıpır kıpır bir hava veriyordu. Annesi tam dışarı çıkacakken çorabının kaçtığını fark etmiş ve alelacele değiştirmiş olmalıydı.

Pencereden göz alıcı gökyüzü ve denizden yansıyan ışıkta çini gibi sert ve parlak duran bulut kırıntıları görünüyordu.

Noboru, annesinin yatak odasına baktığına inanamıyordu. Sanki bir yabancıнын odasıydı burası. Ama bir kadının odası olduğu kuşkusuzdu: Her köşede dişilik titreyiyor, havada uçuk bir koku dolanıyordu.

Sonra tuhaf bir şey takıldı Noboru'nun aklına. Bu gözetleme deliği rastgele bir şey miydi? Yoksa –savaştan sonra– evde işgal askerleriyle ailesi bir arada yaşıyorken... Noboru birden, bir başka gövdenin, kendisinininkinden daha iri, sarışın, kıllı bir gövdenin bir zamanlar bu tozlu duvar dibine sokulduğu duygusuna kapıldı. Bu düşünce o daracık yerdeki havayı büsbütün boğdu ve dayanılmaz bir hal aldı. Konsolun altından sıyrıldığı gibi bitişik odaya koştu. Kapıyı açıp içeri daldığı andaki tuhaf duyguyu hiç unutmuyacaktı.

Her köşesi bildik, alışılmış bu odanın, az önce delikten gördüğü gizemli odaya benzer bir yanı yoktu. Burası ağlayıp sızlanmaya geldiği odaydı –*Gemilere bakma bahanesiyle böyle ikide bir annenin odasına dalmaktan vazgeçmenin zamanı geldi artık, eskisi gibi bebek değilsin yavrum*– burası annesinin bir yandan esnemesini zor tutarak onun okul ödevlerine yardım ettiği odaydı; burası annesinin, kravatını doğru bağlamadı diye onu payladığı odaydı; annesinin dükkândan getirdiği hesap defterlerini kontrol ettiği odaydı...

Noboru deliği aradı. Bulmak kolay olmadı. Oymalı

tahta kaplamaya ustaca gizlenmiş, kaplamanın üst kenarındaki dalgalı motifin altında kalan ufacık bir delik.

Noboru odasına döndü. Yerlere dağılmış çamaşırları topladı, çekmecelere doldurdu. Her şey eski haline dönmünce, büyüklerin dikkatini konsola çekecek hiçbir şey yapmamaya ant içti.

Bu buluşundan kısa süre sonra, Noboru geceleri annesini gözetlemeye başladı. Özellikle annesinden azar ya da tokat yediği geceler yapıyordu bunu. Kapı kapanır kapanmaz, konsola koşuyor, çekmeceyi yerinden çıkarıyor, içeri odada yatmaya hazırlanan annesini tükenmez bir merakla seyrediyordu. Annesinin kendine iyi davranıldığı geceler, hiç bakmıyordu delikten.

Gecelerin henüz dayanılmayacak kadar sıcak olmasına rağmen, yatağa girmeden önce annesinin birkaç dakika çırılçıplak oturma alışkanlığı olduğunu keşfetti. Annesi duvar aynasına çok yaklaştığında Noboru onu gözetlemekte zorlanıyordu, çünkü ayna delikten bakılınca görünmeyen bir köşede asılıydı.

Annesi daha otuz üçündeydi ve her hafta tenis oynadığı için biçimini yitirmeyen vücudu güzeldi. Genellikle kokulu suyla silindikten sonra doğru yatağa girerdi. Ama bazı geceler tuvalet masasının önündeki tabureye yan oturur, kokusu Noboru'nun burnuna kadar gelen kokulu parmaklarını baldırlarının arasına sıkıştırır, hastalıktan çökmüş gibi görünen gözlerle aynada profilini seyrederdi. Öyle gecelerde, annesinin tırnaklarındaki kırmızı ojeyi kan sanan Noboru titrerdi.

Kadın vücudunu hiç böylesine yakından görmemişti. Annesinin omuzları, denize inen yamaçlar gibi, yumuşak kıvrımlarla aşağı uzanıyordu. Boynu ve kolları güneşten hafifçe yanmıştı. Oysa göğsünden aşağı, içinde lamba yanıyormuşçasına ılık, yumuşak bir beyazlık başlıyordu. Dik göğüsleri bedeninden sertçe fırlıyor ve annesi

onları elleriyle ovuşturduğu zaman gül pembesi göğüs uçları ürpererek dikleşiyordu. Noboru, annesinin titrek karnını ve çocuk doğurduğunu belirten izi görüyordu. Bunu, babasının çalışma odasındaki tozlu, kırmızı kaplı bir kitaptan öğrenmişti. Kitabı, en üstteki rafta, bir bahçecilik kitabı ile mesleki bir yıllık arasına tersine sıkıştırılmış olarak bulmuştu.

Sonra siyahlık. Görüş açısı pek iyi değildi. Ve Noboru gözpınarları acıyana kadar gözlerini yana çevirmek zorunda kalıyordu. Bildiği bütün açık saçık sözleri aklına getiriyordu. Ama yalnızca sözler, bu sık ormanı delip geçmeye yeterli değildi. Arkadaşları oraya “zavallı boş evcik” adını boşuna takmamışlardı belki de. Noboru bu boşluğun kendi dünyasındaki boşlukla ilintili olup olmadığını merak ederdi.

Noboru on üçüne geldiğinde kendine, dehasına iyice inanıyor (çetedekilerin her biri de aynı kanıdaydı), yaşamın bir-iki basit belirti ve karardan oluştuğunu; ölümün doğum ânında kök saldığını ve insanın ömür boyu bu kökü sulayıp yetiştirmekle yükümlü olduğunu düşünüyordu. Ona göre, üreme uydurma bir masaldı. Öyle olunca toplum da uydurma demekti. Babalar ve öğretmenler, baba ve öğretmen oldukları için, bağışlanmaz bir günah işliyorlardı. Bu yüzden kendisi sekiz yaşındayken babasının ölmesi, övünülecek, sevinilecek bir olay olmuştu Noboru'nun gözünde.

Ay ışığı olan gecelerde annesi lambaları söndürür, aynanın karşısında çıplak dururdu. Öyle gecelerde Noboru, boşluk duygusunun tedirginliğinde saatlerce uyanık yatarı. Ay ışığı ve yumuşak gölgeler arasında bir çirkinlik yayılır, bütün dünyayı kaplardı. Bir amip olsaydım, sürekli bölünebilir bir tekhücreli olsaydım, çirkinliği yenerdim, diye düşünürdü. Oysa insan, hiçbir şeyi yenebilecek oranda ufak ya da büyük değildi.

Noboru yatağında yatarken, gemi düdüklüleri açık pencereden karabasanlar gibi süzülüp kulaklarını tırmalardı. Annesinin ona iyi davrandığı geceler, Noboru delikten bakmadan uyuyabilirdi. O zaman da annesini düşünde görürdü.

Noboru düşlerinde bile ağlamazdı. Çünkü yufka yürekli olmamak yiğitliğin şanıandı. Denizin yıpratmasına direnen, gemi gövdelerini yiyip bitiren midyelele, yosunlara dudak büken, cam kırıkları, eski pabuçlar, dişsiz kırmızı tarak, şişe kapakları, prezervatifler arasından limanın dibindeki çamur birikintisinin üzerine kayısızca ve pırl pırl inen büyük bir demir çapa – Noboru yüreğini böyle tanımlamayı, böyle düşlemeyi severdi. Günün birinde göğsüne çapa dövmesi vurduracaktı.

Gecelerin en kötüsü, yaz tatilinin sonuna doğru geldi. Birdenbire, hiç beklenmeden...

Annesi, İkinci Kaptan Tsukazaki'yi yemeğe çağırdığını söyleyerek o akşam erkenden çıkmıştı. Bir gün önce Noboru'ya gemisini gezdirdiği için kaptana teşekkür edecekmiş. Koyu kırmızı elbisesinin üzerine siyah dantel bir kimono giymiş, beyaz işlemeli kuşağını sarmıştı. Annesi giderken, Noboru onun güzel göründüğünü düşündü.

Saat onda annesi Tsukazaki'yle birlikte döndü. Noboru onlara kapıyı açtı ve çakırkeyif denizcinin anlattığı deniz hikâyelerini dinleyerek oturma odasından ayrılmadı. On buçukta annesi yatma zamanının geldiğini söyledi. Noboru'yu alelacele yukarı çıkarıp odasının kapısını kilitledi.

Gece nemliydi. Konsolun içindeki boşluk öylesine yapış yapıştı ki, Noboru zorlukla soluk alıyordu. Tam zamanında oraya girmek için süründü, konsolun altından çıktı, bekledi. Merdivende ayak sesleri duyduğunda gece yarısını geçmişti. Noboru başını kaldırdı. Birinin kapının

tokmağını çevirdiğini gördü. Daha önce kapısı hiç böyle yoklanmamıştı. Bir dakika sonra annesinin kapısının açıldığını duyunca, terli gövdesini çekmecenin boşluğuna kaydırıldı.

Güneyden vuran ay ışığı, ardına kadar açık pencerenin kanadında yansıyor. Tsukazaki pencereye dayanmıştı. Kısa kollu beyaz gömleğinde sırma örgülü apoletler vardı. Annesinin sırtı göründü. Denizcinin yanına gitti. Sarıldılar, uzun uzun öpüştiler. Sonra annesi, adamın gömleğinin düğmeleriyle oynayarak, alçak sesle bir şeyler söyledi. Solgun ışıklı abajuru söndürdü, sonra oradan çekildi. Elbise dolabının önünde, Noboru'nun göremediği bir köşede soyunmaya başladı. Kuşağın çözülürken çıkardığı yılan ıslığına benzer sesi, kimonunun yere kayışındaki yumuşak hışırtı izledi. Birden gözetleme deliğini çevreleyen hava Arpège kokusuyla ağırlaştı. Annesi, nemli gecede biraz çakırkeyif olarak yürümüş, terlemişti. Soyunurken, Noboru'nun ne olduğunu ayırt edemediği mis gibi bir koku saçıyordu.

Denizci yine pencerenin önündeydi. Yüzü Noboru'ya dönüktü. Lambanın ışığında parlayan gözleri dışında, güneş yanığı yüzünde hiçbir anlam yoktu. Noboru sık sık kendi boyunu ölçmek için yararlandığı abajurun ayağına oranlayarak adamın boyunu kestirmeye çalıştı. Kesinlikle bir yetmiş olamazdı. Ya bir altmış beş ya da biraz daha fazlaydı. Hiç de iriyarı sayılmazdı.

Tsukazaki ağır ağır gömleğinin düğmelerini çözdü. Sonra üstündekileri çabucak sıyrırverdi. Hemen hemen annesiyle yaşıt olmasına karşın, vücudu daha genç ve karada yaşayanlardan daha yapılı görünüyordu. Denizle boğuşmak onu dinçleştiriyor olmalıydı. Geniş omuzları, tapınaklardaki saçaklar gibi köşeliydi. Göğsü kalın bir tüy tabakasıyla örtülmüştü. Gövdesinin her yanı, sisal kenevirinden yapılmış düğümlere benzeyen kaslarla örü-

lüydü. Teni, istediği zaman sıyırıp soyunabileceği bir zırha benziyordu. Sonra, karnın altındaki sık tüylerin arasından şehvet tapınağının kulesi dimdik doğrulunca Noboru'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adamın inip kalkan göğsündeki kıllar, loş ışıpta titrek gölgeler yapıyor; ürkütücü, parlak gözleri soyunan kadından ayrılmıyordu. Arkadan adamın omuzlarına vuran ay ışığı, boynundaki kabarmış atardamarı yaldıza boyuyordu. Bu etin gerçek, doğal yaldızıydı, ay ışığının ve parlayan terin oluşturduğu bir yaldız. Annesinin soyunması uzun sürüyordu. Belki bile bile uzatıyordu.

Birden bir geminin uzun uzun öten düdüğü açık pencereden aktı, odayı doldurdu – bitmez tükenmez, kapkara, ısrarlı bir acı çılgılığı gibi. Zifiri kara, bir balina sırtı gibi tekdüze, tüm gelgitlerin hırsıyla, sayısız seferlerin anısıyla yüklü, sevinçle kederle yüklü bir ses: denizin çılgılığı. Gecenin bütün ışıltısını ve çılgınlığını taşıyan bu düdüğü sesi, açık denizlerden, suların ölü derinliklerinden küçük odadaki koyu renkli cansuyuna duyulan susuzluğu ileterek pencerede patladı.

Tsukazaki omuzlarının sert bir hareketiyle döndü ve denize doğru baktı.

Bu, bir mucizenin parçası olmak gibi bir şeydi: O anda, doğduğu günden bu yana oluşan ve biriken ne varsa Noboru'nun göğsünde dertop olup bir yana itildi. Düdüğü ötüncüye dek, her şey sadece bir deneme, bir taslaktı. En seçilmiş malzemeler toplanmış, eşref saati beklemek üzere hazırlanmıştı. Ne var ki, bir tek gerekli unsur eksikti: Bu gerçek kırıntılarında göz kamaştırıcı bir saray yapmaya yetecek güç yoktu ortada. Oysa, düdüğü sesiyle parçalar bir bütünde birleşip kaynaştı.

Toplanan parçalar arasında ay ışığı ve sıcak rüzgâr, bir kadınla bir erkeğin duyarlı, çıplak eti, ter, parfüm, denizde geçen yaşamın izleri, dünyanın dört bir yanındaki

limanların silik anısı, donuk, soluksuz bir gözetleme deliği, yeniyetme bir çocuğun demir yüreği vardı – ama bir Çingene falcının destesinden çekilmiş bu kâğıtlar dağınıktı, hiçbir anlam taşıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Sonunda, düdüğün haykırışıyla birden, evrensel düzen kurulmuş ve yaşamın kaçınılmaz döngüsü ortaya çıkmıştı – iskambiller şimdi çift çift ayrılmıştı: Noboru ve annesi – annesi ve adam – adam ve deniz – deniz ve Noboru...

Noboru'nun soluğu kesilmişti. Ter içindeydi. Her yanı uyuşmuş, kaskatı olmuştu. Çözülen bir yumağın kutsanmış bir görüntüyü çizişini izlemişti kuşkusuz. Ve bu kutsal görüntünün korunması gerekiyordu; çünkü anladığı kadarıyla bu görüntünün, bu oluşumun on üç yaşındaki yaratıcısı, yaradanı kendisiydi.

Noboru kendinden geçercesine, “Bu kaybolup giderse, dünyanın sonu demektir,” diye mırıldandı. “Ne denli korkunç olursa olsun, bunu yıkacak her şeyi durdurmak için elimden geleni yapacağım!”

Marguerite Yourcenar'ın "İnce, bıçak ağız gibi dondurucu bir kusursuzlukta" diye tanımladığı *Denizi Yitiren Denizci*, dehşeti şiirsel bir anlatımla bütünleştiren, benzersiz bir kitaptır. "Kusursuz arınma, ancak yaşamı kanla yazılmış bir şiir dizesine dönüştürerek mümkündür," diyen Mişima bu kitapla görüşünü örneklemiştir. Mişima'nın en etkileyici eserlerinden biri olan kitap, soğukkanlı şiddeti ustalıkla anlatırken hiç kuşkusuz yazarın çocukluğunda bilinçaltını etkilemiş baskıları da yansıtır.

Roman, dul bir kadın, on üç yaşındaki oğlu Noboru ve kadının ikinci eşi olan denizcinin öyküsünü anlatır. Yaşlılarıyla bir çete kuran Noboru, ilk tanıştığında denizler fatihi bir kahraman olarak gördüğü denizcinin, annesiyle evlenerek sıradan birine dönüşmesinin şokunu atlatamaz.

Rakuyo'nun varlığıyla bütünleşmiş olan bu adam, geminin ayrılmaz parçası olan bu adam, kendini o güzel bütünden koparmış, kendi isteğiyle düşlerinden gemileri ve denizi silip atmıştı.

Noboru, tatil boyunca Ryuji'nin yanından ayrılmamış ve denizle ilgili hikâyeler dinleyerek, ötekilerin hiç bilemeyecekleri denizcilik bilgileri edinmişti. Ama onun istediği, bu bilgiler değil, günün birinde denizcinin hikâyeyi yarıda keserek, yeniden denize dönerken ardında bırakacağı mavi su damlalarıydı.

Deniz, gemiler ve okyanus seferlerinin hayali ancak bu mavi damlalarda var oluyordu.

#denizcilik #öfke #cinayet #vahşet #intikam #uzakdoğukültürü #geleneksellik #aile

Kapak resmi: Kawase (İsuzu)

canayinlari.com | f | i | t | canayinlari

roman

